

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 10336/2025
03.12.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Драгане Маринковић, председника већа, Зорице Булајић, Ирене Вуковић, Јасмине Симовић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужиоца АА из села ..., чији је пуномоћник Саша Стошић, адвокат из ..., против туженог ЈП „Путеви Србије“ Београд, чији је пуномоћник Бранислав Поповац, адвокат из ..., ради неоснованог обogaћења и поништаја споразума, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Вишег суда у Врању Гж 185/24 од 18.12.2024. године, у седници одржаној 03.12.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Вишег суда у Врању Гж 185/24 од 18.12.2024. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Вишег суда у Врању Гж 185/24 од 18.12.2024. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сурдулици, Судска јединица Владичин Хан П 438/23 од 27.07.2023. године, ставом првим изреке, одбијен је приговор стварне ненадлежности суда. Ставом другим изреке, усвојен је тужбени захтев и утврђено према туженом да је записник са споразумом за одређивање накнаде за експроприсано земљиште Општинске управе Владичин Хан, Одељење за урбанизам, имовинско-правне и грађевинске послове од 21.06.2011. године, апсолутно ништав. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име разлике између исплаћене накнаде за пољопривредно земљиште до припадајуће накнаде за јавно грађевинско земљиште, а по записнику са споразумом за одређивање накнаде за експроприсано земљиште од 21.06.2011. године за преузето јавно грађевинско земљиште на власничком делу од 1/1 и то за кп. бр. ..., грађевинску парцелу у површини од 441 м², на кп. бр. ..., грађевинска парцела у површини од 171 м², уписане у ЛН бр. .. КО ..., од ранијег власника, овде тужиоца, исплати 218.667,00 динара са законском затезном каматом од 27.07.2023. године до исплате. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати 327.096,00 динара.

Пресудом Вишег суда у Врању Гж 185/24 од 18.12.2024. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба туженог и првостепена пресуда потврђена у ставу првом, другом и трећем изреке. Ставом другим изреке, преиначена је првостепена пресуда у ставу четвртом изреке тако што је обавезан тужени да тужиоцу

на име трошкова парничног поступка исплати 300.096,00 динара. Ставом трећим изреке, одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, ревизију је благовремено изјавио тужени због погрешне примене материјалног права са позивом на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку.

Одлучујући о дозвољености ревизије у смислу члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11, 55/14, 87/18 и 18/20), у вези члана 92 Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“ број 10/23), Врховни суд је оценио да нису испуњени услови за одлучивање о посебној ревизији туженог.

Предмет тражене правне заштите о ком је одлучено побијаном одлуком је утврђење ништавости споразума о накнади за експроприсано земљиште и исплата разлике између исплаћене накнаде за пољопривредно земљиште до припадајуће накнаде за преузето градско грађевинско земљиште, а правноснажним пресудама је утврђено да је тужбени захтев основан. Побијана одлука је донета уз примену материјалног права које не одступа од примене права израженог у одлукама Врховног суда, заснованих на чињеничном стању као у овој правној ствари. Имајући ово у виду, произлази да у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права, што значи да нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП, на основу чега је и одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије применом чл. 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе. Одредбом члана 479. став 6. ЗПП прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Тужба у овој правној ствари ради утврђења и исплате поднета је 22.01.2018. године, а вредност предмета спора је 218.667,00 динара.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о спору, у коме вредност предмета спора, не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, што значи да се ради о спору мале вредности, у коме ревизија није дозвољена, то је и ревизија туженог недозвољена, применом члана 479. став 6. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у другом ставу изреке.

**Председник већа – судија
Драгана Маринковић,с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**